

КАК СЕ ЗАПОЗНАХ С ПОЕТА НИКОЛА ЙОНКОВ ВАПЦАРОВ

/С п о м е н и/

Това се случи преди повече от 14 години. През зимата на 1939 год. работих усилено своята научна работа в държавния експериментален кабинет край София.

Зимата през нея година беше сравнително мека и влажна - снег рядко се задържаше край оградите и на покривите. Имаше и хубави слънчеви дни.

Почти всеки ден отивах в експерименталния кабинет да работя над своята научна работа. Колкото по-малко дни оставаха до държавния ми изпит, толкова по-трескаво и до късно през нощта оставах да работя над микроскопа.

Работих в единствената тогава свободна стая, която служеше и за спалня на двамата работника от експерименталния кабинет. Този съвместен живот с работниците от експерименталния кабинет твърде много допринесе да се сближа със същите и да опозная от близо с техния живот. Работниците на име бай Стоян Георгиев и бай Лукан Костов се чувстваха напълно свободни пред мене, разговаряха и се шегуваха без стеснение; разказваха за своите болки и тегла, говориха без страх за мизерията, която ги души и за техния непосилен физически труд, който полагаха ежедневно в експерименталния кабинет.

За машинен техник при експерименталния кабинет беше назначен тогава добре известният на работниците поет Никола Йонков Вапцаров. Видях го в машинното отделение на експерименталния кабинет зает с най-разнообразни работи около машините, облечен в обикновен работнически гащеризон от син док, той нямаше да се отличава по нищо от останалите работници и човек ако него познаваше от близо, не би допуснал, че зад "този обикновен" работник и техник се крие младият крайно талантив поет и революционер Никола Йонков Вапцаров. То